

I. Disposicions generals

CAP DE L'ESTAT

88

LLEI 62/1978, de 26 de desembre, de protecció jurisdiccional dels drets fonamentals de la persona. («BOE» 3, de 3-1-1979.)

De conformitat amb la Llei aprovada per les Corts, sanciono:

Article primer.—U. L'exercici dels drets fonamentals de la persona, compresos en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei, té les garanties jurisdiccionals que s'hi estableixen.

Dos. Queden compresos en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei, sens perjudici del que estableix la disposició final, les llibertats d'expressió, reunió i associació, la llibertat i el secret de la correspondència, la llibertat religiosa i la de residència, la garantia de la inviolabilitat del domicili, la protecció jurídica davant les detencions il·legals i, en general, davant les sancions imposades en matèria d'ordre públic.

SECCIÓ PRIMERA

Garantia jurisdiccional penal

Article segon.—U. Els delictes i les faltes contra els drets fonamentals de la persona, compresos en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei, han de ser enjudiciats pels jutjats i tribunals de la jurisdicció ordinària, segons la seva pròpia competència.

Dos. Per a l'enjudiciament d'aquests delictes i faltes s'han d'observar les normes de procediment corresponents de la Llei d'enjudiciament criminal.

Tres. Quan el coneixement i la decisió corresponguin a l'Audiència Provincial, el tràmit utilitzat és el que disposa el capítol III del títol III del llibre IV de la Llei d'enjudiciament criminal esmentada, amb les modificacions següents:

Primera.—Els articles de pronunciament previ s'han de proposar en l'escrit de qualificació provisional i s'han de resoldre a la sentència definitiva.

Segona.—El termini per a instrucció i qualificació que concedeix l'article set-cents noranta-set de la Llei d'enjudiciament criminal s'entén comú, i de cinc dies, per a totes les parts acusadores, i també comú, i de la mateixa durada, per a les parts acusades.

Article tercer.—U. Per a l'enjudiciament dels delictes comesos mitjançant la impremta, el gravat o altres mitjans mecànics de publicació, sonors o fotogràfics, difosos per escrit, ràdio, televisió, cinematògraf o altres de similars, s'han de seguir els tràmits que assenyala el títol V del llibre IV de la Llei d'enjudiciament criminal, amb les modificacions que s'indiquen en el paràgraf tres de l'article anterior.

Dos. En iniciar el procediment, els jutges poden acordar, segons els casos, el segrest de la publicació o la prohibició de difondre o projectar el mitjà a través del qual es va produir l'activitat delictiva. Contra aquesta resolució es pot interposar directament recurs d'apel·lació, que s'ha de resoldre en el termini de cinc dies.

Article quart. U. Quan els delictes a què es refereix l'article anterior siguin els de calúmnia o injúria, previstos i penats en els capítols primer i segon del títol X del llibre II del Codi penal, en els casos a què es refereix l'article quatre-cents seixanta-tres del mateix text, n'hi ha prou amb la denúncia de la persona ofesa o, si s'escau, del seu representant legal, sense necessitat d'acte de conciliació.

Dos. El perdó de l'ofès o, si s'escau, del representant legal extingeix l'acció legal o la pena imposada o en execució.

Tres. El que estableix el paràgraf anterior també s'aplica a les injúries lleus a què es refereix el número u de l'article cinc-cents vuitanta-sis del Codi penal.

Quatre. Les ofenses dirigides a l'autoritat pública, corporacions o classes determinades de l'Estat i el que disposa el capítol VIII del títol II del llibre II del Codi penal no experimenten cap alteració en el seu actual sistema de persecució com a delictes públics.

Cinc. La indemnització per perjudicis materials i morals s'ha de fixar expressament en la sentència. Els tribunals han de tenir en compte el greuge produït i el mitjà a través del qual es va cometre el delictes o la falta, així com la seva difusió.

Article cinquè.—U. La tramitació de les causes a què es refereixen els articles anteriors ha de tenir caràcter urgent i preferent, i la seva durada, des de la iniciació del procediment fins a la sentència, no pot excedir els seixanta dies en les de l'article segon, ni els quaranta-cinc en les de l'article tercer.

SECCIÓ SEGONA

Garantia contenciosa administrativa

Article sisè.—U. Contra els actes de l'Administració pública, subjectes a dret administratiu, que afectin l'exercici dels drets fonamentals de la persona, esmentats a l'article primer, dos, d'aquesta Llei, es pot interposar recurs contenciós administratiu, de conformitat amb les regles de procediment establertes en aquesta secció i, a falta de previsió especial, d'acord amb les regles generals de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa, l'aplicació de la qual és supletòria.

Article setè.—U. Per interposar aquests recursos no són necessàries la reposició ni la utilització de qualsevol altre recurs administratiu previ.

Dos. En el mateix escrit d'interposició del recurs contenciós administratiu, o en qualsevol moment posterior, es pot sol·licitar la suspensió de l'efectivitat de l'acte administratiu impugnat.

Tres. Aquesta sol·licitud s'ha de traslladar, en peça separada, al Ministeri Fiscal i a l'advocat de l'Estat, i s'ha de requerir l'òrgan del qual dimani l'acte impugnat perquè en el termini de cinc dies pugui informar sobre la sol·licitud de suspensió.

Quatre. Deduïts els dictàmens i informes a què es refereix el paràgraf anterior o transcorregut el termini concedit a aquest efecte, la sala ha d'acordar la suspensió del compliment de l'acte impugnat, llevat que es justifiqui l'existència o la possibilitat de perjudici greu per a l'interès general; aquesta suspensió es pot concedir amb fiançament o sense dels perjudicis de qualsevol altra naturalesa que en puguin derivar.

Cinc. La interposició del recurs contenciós administratiu suspèn, en tot cas, la resolució administrativa quan es tracti de sancions pecuniàries regulades per la Llei d'ordre públic, sense necessitat de cap finançament o dipòsit ni dels dictàmens a què es refereix l'apartat anterior.

Sis. En el cas de prohibició o de proposta de modificació de reunions previstes en la Llei reguladora del dret de reunió que no siguin acceptades pels promotors, aquests poden interposar recurs contenciós administratiu davant l'Audiència competent, i, alhora, posar en coneixement de l'autoritat aquesta interposició perquè aquesta remeti immediatament l'expedient a l'Audiència. En el termini improrrogable de cinc dies, el Tribunal, posant de manifest l'expedient, ha de convocar l'advocat de l'Estat, el Ministeri Fiscal i els promotors, o la persona que aquests designin com el seu representant, a una audiència, en la qual, de manera contradictòria, ha d'escoltar tots els que s'hi personin i resoldre sense recurs ulterior sobre el manteniment o la revocació de la prohibició o de les modificacions proposades.

Article vuitè.—U. El recurs contenciós administratiu s'ha d'interposar dins dels deu dies següents al de la notificació de l'acte impugnat, si és exprés. En cas de silenci administratiu, el termini anterior es computa una vegada transcorreguts vint dies des de la sol·licitud de l'interessat davant l'Administració, sense necessitat de denunciar la mora.

Dos. El mateix dia de la presentació o l'endemà, la sala ha de requerir per via telegràfica i amb caràcter urgent l'òrgan administratiu corresponent, perquè en el termini de cinc dies, a comptar de la recepció del requeriment, remeti l'expedient i hi pugui al·legar el que estimi procedent com a fonament de l'acte impugnat, amb advertència del que estableix l'apartat quatre de l'article deu d'aquesta Llei.

La resolució administrativa que ordeni la remissió de l'expedient s'ha de notificar immediatament a tots els qui hi estiguin interessats, citant-los perquè puguin compareixer davant la sala en el termini de cinc dies.

Tres. La falta d'enviament de l'expedient administratiu dins el termini previst en el paràgraf anterior no suspèn el curs de les actuacions. Tampoc no el suspèn la falta d'al·legacions per part de l'Administració.

Quatre. Rebut l'expedient o transcorregut el termini per remetre'l i, si s'escau, el de la citació a termini als altres interessats, la sala, l'endemà, ha de posar de manifest l'expedient i les altres actuacions al recurrent, perquè en el termini improrrogable de vuit dies pugui formalitzar la demanda i aportar la documentació que estimi convenient. Tot seguit s'ha de traslladar al Ministeri Fiscal, a l'advocat de l'Estat i als qui s'hi hagin personat, perquè en el termini comú i improrrogable de vuit dies efectuin, si s'escau, les al·legacions que estimin pertinents. Als escrits de contestació a la demanda s'hi pot adjuntar la documentació que es consideri oportuna.

Cinc. Quan l'expedient administratiu es rebí en el Tribunal una vegada transcorregut el termini establert a l'apartat dos d'aquest article, s'ha de posar de manifest a

les parts en el termini de vint-i-quatre hores i sense alteració del curs del procediment.

Sis. Transcorregut el termini que assenyala l'apartat quatre anterior, amb al·legacions o sense, la sala ha de decidir l'endemà sobre la recepció a prova, si s'escau. El període probatori no pot ser superior a vint dies, comuns per a la proposició pràctica, segons l'arbitri prudent de la sala, sense que en cap cas no sigui procedent el termini extraordinari.

Set. Concluses les actuacions, la sala, sense més tràmits, però amb citació de les parts, ha de dictar sentència en el termini de tres dies.

Article novè.—U. Contra la sentència es pot interposar, si s'escau, recurs d'apel·lació, a un sol efecte, davant el Tribunal Suprem.

Dos. L'apel·lació s'ha de preparar mitjançant un escrit raonat davant la sala sentenciadora, dins el termini de cinc dies comú a totes les parts personades.

Tres. Admès el recurs, si s'escau, les actuacions s'han de remetre a la sala del Tribunal Suprem que correspongui, amb citació a les parts per cinc dies perquè s'hi puguin personar si ho consideren oportú.

Quatre. Si dins el termini de la citació l'apel·lant no hi compareix, el recurs s'ha de declarar desert i se li han d'imposar les costes.

Cinc. Un cop ha comparegut l'apel·lant i ha transcorregut el termini de les citacions, la sala ha de dictar sentència en el termini de cinc dies.

Article deu.—U. La tramitació d'aquests recursos té caràcter urgent a efectes orgànics i processals.

Dos. La posada de manifest de les actuacions es pot substituir, quan sigui possible, pel lliurament d'una fotocòpia d'aquestes actuacions, degudament acarada.

Tres. Les costes s'imposen al recurrent o a l'Administració pública si totes les seves pretensions són rebutjades o acceptades, respectivament. Altrament, cal seguir les regles comunes.

Quatre. Si l'Administració que ha dictat l'acte impugnat no remet l'expedient dins el termini assenyalat a l'apartat dos de l'article vuitè, s'ha de deduir sense cap altre tràmit ni recordatori el testimoni oportú de particulars per exigir la responsabilitat personal i directa per desobediència en què hagi pogut incórrer el cap de la dependència en què es trobi l'expedient i qualsevol altra persona responsable de la demora, i, en tot cas, s'ha d'imposar a aquell una multa de cinc mil pessetes.

SECCIÓ TERCERA

Garantia jurisdiccional civil

Article onze.—U. Les reclamacions per vulneració o desconeixement dels drets fonamentals de la persona, compresos en l'àmbit d'aquesta Llei, o per impugnar pretensions relatives a aquests, no compreses en els articles segon i sisè de la Llei esmentada, s'han de formular davant els jutjats de primera instància corresponents a la localitat on s'hagi produït el fet o on radiqui el registre o l'oficina en què s'hagin de manifestar.

Dos. Les disposicions d'aquesta secció són aplicables en tot cas quan les lleis reguladores dels drets fonamentals de la persona a què es refereix aquesta Llei estableixin alguna reclamació d'ordre civil.

Article dotze.—U. Estan legitimats per actuar com a demandants el Ministeri Fiscal i les persones naturals o jurídiques titulars d'un dret subjectiu que les faculti per obtenir la declaració judicial pretesa.

Dos. En el procés, hi pot intervenir, com a part coadjuvant del demandant o del demandat, qualsevol persona

natural o jurídica que tingui un interès directe en l'assumpte.

Tres. El Ministeri Fiscal sempre és part d'aquests procediments.

Article tretze.—U. El procediment és l'establert per als incidents en la Llei d'enjudiciament civil, amb les especialitats següents:

Primera.—El termini de resposta a la demanda és comú per a tots els demandats i intervinents.

Segona.—No escau el termini extraordinari de prova.

Tercera.—La vista, en cas que se sol·liciti, ha de tenir lloc abans dels set dies següents al de la formulació de la petició.

Article catorze.—U. La sentència que recaigui es pot apel·lar a ambdós efectes.

Dos. Poden interposar el recurs els qui, d'acord amb el que disposa l'article dotze, estiguin legitimats per actuar com a demandants o demandats.

Tres. Els coadjuvants no poden recórrer amb independència de les parts principals.

Article quinze.—U. Les apel·lacions se substancien mitjançant els tràmits establerts a la secció tercera del títol VI del llibre II de la Llei d'enjudiciament civil, amb les modificacions següents:

Primera.—El termini de proves, si s'escau, és de deu dies.

Segona.—La vista ha de tenir lloc dins dels set dies següents al de la finalització del termini concedit al ponent per a instrucció.

Tercera.—Entre la citació i la vista s'han de posar de manifest les actuacions a les parts a la Secretaria, perquè puguin instruir-se'n.

Dos. Contra la sentència dictada en apel·lació es pot interposar recurs de cassació o, si s'escau, de revisió.

DISPOSICIÓ FINAL

Dins els dos mesos des de l'entrada en vigor de la Constitució, i mentre es regula definitivament el procediment jurisdiccional d'empara o tutela dels drets que s'hi reconeixen, el Govern, per decret legislatiu, amb l'audiència prèvia del Consell d'Estat, pot incorporar a l'àmbit de protecció d'aquesta Llei els nous drets constitucionalment declarats que en siguin susceptibles.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Es deroguen els incisos B), C), D) i E) de l'apartat dos de l'article seixanta-quatre de la Llei de premsa vigent; el Reial decret llei vint-i-quatre/mil nou-cents setanta-set, d'u d'abril, i el Reial decret mil quaranta-vuit/mil nou-cents setanta-set, de tretze de maig, i qualssevol altres disposicions que s'oposin al que preveu aquesta Llei.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

U. Les causes que estiguin en tràmit, per accions o omissions compreses en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei, s'han d'ajustar a les prescripcions d'aquesta, sigui quin sigui el seu estat, fins i tot en cas que hagi recaigut sentència sempre que aquesta no sigui ferma.

Dos. Els jutjats, els tribunals i les autoritats de qualssevol ordre i jurisdicció diferents dels que componen la jurisdicció ordinària, que coneguin d'actuacions compreses en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei, s'han d'inhibir immediatament en favor d'aquelles. El fiscal del Tribunal

Suprem ha d'acordar el que condueixi al compliment d'aquestes normes.

Madrid, vint-i-sis de desembre de mil nou-cents setanta-vuit.

JUAN CARLOS

El president de les Corts,
ANTONIO HERNÁNDEZ GIL

473 *LLEI 70/1978, de 26 de desembre, de reconeixement de serveis previs en l'Administració pública.* («BOE» 9, de 10-1-1979.)

De conformitat amb la Llei aprovada per les Corts, sanciono:

Article primer.—U. Es reconeixen als funcionaris de carrera de l'Administració de l'Estat, de la local, de la institucional, de la de justícia, de la de jurisdicció del treball i de la Seguretat Social la totalitat dels serveis indistintament prestats per ells en les administracions esmentades, previs a la constitució dels corresponents cossos, escales o places, o al seu ingrés en aquests, així com el període de pràctiques dels funcionaris que hagin superat les proves d'ingrés a l'Administració pública.

Dos. Es consideren serveis efectius els prestats indistintament a les esferes de l'Administració pública indicades en el paràgraf anterior, tant en qualitat de funcionari d'ocupació (eventual o interí) com els prestats en règim de contractació administrativa o laboral, tant si s'han formalitzat documentalment els contractes esmenats com si no s'han formalitzat.

Tres. Els funcionaris de carrera inclosos en l'apartat u tenen dret a percebre l'import dels triennis que tinguin reconeguts per serveis successius prestats, ocupant una plaça o una destinació en propietat, en qualsevol de les esferes de l'Administració esmentades, o en l'Administració militar i cossos de la guàrdia civil i policia armada.

Article segon.—U. La meritació dels triennis s'efectua aplicant-hi el valor que correspongui al del cos, escala, plantilla o plaça amb funcions anàlogues a les exercides durant el temps de serveis prestats que es reconeguin de conformitat amb el que disposa l'article anterior.

Dos. Quan els serveis computables a què es refereix el punt tres de l'article anterior no arribin a completar un trienni en passar d'una esfera a una altra de l'Administració pública, s'han de considerar prestats en aquesta última, i així s'han de tenir en compte, a efectes de triennis, segons la legislació que sigui aplicable seguint l'ordre cronològic de la prestació dels serveis successius.

Article tercer.—El que estableix aquesta Llei també és d'aplicació als funcionaris que com a tals hagin causat pensió en el règim de drets passius, en el sistema de la Seguretat Social o en qualsevol altra mutualitat obligatòria.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera.—Els drets individuals de naturalesa econòmica que resultin del que estableix aquesta Llei han de ser computats per les respectives unitats o direccions de personal a instància de part; aquesta ha de justificar la seva pretensió mitjançant certificació acreditativa dels serveis prestats, que les autoritats competents han d'estendre i hi han de fer constar els anys, mesos i dies de serveis prestats.

Segona.—En tots els concursos o les proves que es convoquin per cobrir places de funcionaris de carrera de l'Administració de l'Estat i altres a què es fa referència en